

THE CONNECTION BETWEEN THE ETHNIC HISTORIES OF KIPCHAK-TURKIC (KUMAN) SPEAKING PEOPLES AND HUNGARIANS

Dávid SOMFAI KARA*

Many problems of the early ethnic history of Hungarians cannot be clarified due to the lack of written sources. To this day, we do not know the cultural and historical processes through which the so-called “Ugric” layer of the Hungarian language became combined with East-Iranian (Sarmatian, Alan) and Old Bulgar (Onogur) substrata. But the ethnic history of the Kipchak speaking peoples of Eastern Europe – which is fundamentally different from the history of the Kipchak tribes and their language – can provide answers to some questions.

The nomadic Kipchak (Kuman) ethnic group is first mentioned in Eastern Europe in the 11th century, while its contacts with the Hungarians can be documented only from the 13th century. In my article I am not discussing the ethnic history of the nomadic Kipchak (Kuman) tribes. I am arguing that the various tribes (e.g. Onogur, Bulgar, Khazar, Alan) that participated in the formation of the Magyar tribes in Eastern Europe (Atelkouzou/Etelköz) in the 9th century were later assimilated into the modern Kipchak-speaking groups of the re-gion (e.g. Nogai, Kumuk, Tawlu, Bashkir, Volga Tatar).

The ethnic history of ancient Hungarians (Magyars) can be clarified through ethnological (ethnography and folklore) and ethnomusicological¹ research conducted among the modern Kipchak-Turkic speaking peoples of Eastern Europe.

The history of the conquering Hungarians (Magyars) in the 9th century and their ethnic history have been the subject of serious scholarly debate for

* Eötvös Lorand University, Research Centre for the Humanities, Institute of Ethnology, Budapest, Hungary; ORCID ID: 0009-0007-5128-1999; somfaikara@gmail.com

¹ Agócs, 2016.

centuries due to the lack of written sources. Their Scythian and Hunnic ancestry were first questioned by linguistics, when they linked the Hungarian language to Uralic languages, including the Khanty and Mansi.

We now know that the ethnic formation and history of peoples is a much more complicated process and cannot be modeled by the assumed history of the language currently spoken by them.

There are two certain points in the early history of the Hungarians: 1) Khazar Empire and the Hungarian–Kabar alliance (950): according to Emperor Constantine.² 2) Pagan Hungarians of Eastern Europe (Alania, Bashkiriya): reports of Friars Otto and Julian from 1231–1237.³ Based on these, we can place the formation of the Magyars (Hungarian tribes) in the area of the steppe between the Caucasus and the Ural Mountains (Etelköz).

This area was inhabited by Turanian (Eastern Iranian) and Ugric peoples until the appearance of the Huns (around 370) and Western Turks (around 627) from Inner Asia.⁴ The fur trade route east of the Urals came under the influence of the Turkic Empire in the 6th century. As a result, several of the nomadic groups inhabiting this region, including the Avars, Bulgars, Sabirs, and Magyars, migrated to the Eastern European steppes.

In 657, during a campaign in Central Asia, the Chinese Tang Empire (618–907) occupied the central areas of the On Ok State.⁵ At that time, two competing states, the Bulgars (632–668) and the Khazars (650–969) were established in the Eastern European region.⁶

First, the steppes of Eastern Europe were ruled by the Great Bulgar Empire (632–668). After its central territory was conquered by the Khazar Empire, the Bulgars were pushed to the periphery (Volga–Kama, Dagestan and Danube). Two new states were created by them: Volga Bulgaria (680–1236) and Danube Bulgaria.⁷ The Khazar and Onogur are not ethnic names, but the names of the ruling Turkic clans. The Khazars considered themselves

² See Moravcsik, 2003.

³ Györffy, 1986, 61–82.

⁴ Golden, 1992, 135–141.

⁵ Its capital was the Sogdian town of Suyab. Today's Tokmok area (Chui Plain, Kyrgyzstan).

⁶ Golden, 1992, 112–113, 236–244.

⁷ Golden, 1992, 247–258.

the successors of the Onogur state of the Western Turks. Around 830, the Hungarians and Kabars rebelled⁸ and established an independent state.⁹

With the end of the Avar Khaganate in the Carpathian Basin (567–822), the fight for the territory began between the Hungarian State and the German-Roman Empire, whose only eastern vassal was the Principality of Moravia (833–907). Contemporary sources identified the Hungarians with the Onogur¹⁰ and Turk¹¹ political names. However, Constatinos Porphyrogenetus, notes that the Seven Hungarian tribes spoke a different language from the Kabars!

Alania¹² in the Caucasus played an important role in the Bulgar and Khazar Empires. The Khazars made an alliance with Alania against the Arab Empire in 722.¹³ But with the separation of the Hungarians, the Alans also became independent. They made an alliance with Byzantium and adopted Christianity.¹⁴ There was also a Burtas tribe along the Volga, which might also have been of Alan-As origin.¹⁵

The Magyars who remained in the Khazar Empire could move in two directions, similarly to the Bulgars. With the appearance of the Turkic-speaking nomads, the Pechenek, Oguz and Kumans in the 9th century, they were pushed to the periphery of the Eastern European steppe, i.e. to the territory of Alania and Bashkiria.

The Kumans (1030–1223) pushed the Pechenek and Oguz all the way to the Carpathians.¹⁶ They made an alliance with the Alans in the south and Bashkirs in the north, but they also traded with Volga Bulgaria and Dagestan. The Kumans in alliance with the Kipchak tribe inhabited the entire fur trade route, and the linguistic shift of the region began (Kuman-Kipchak replacing Ugric and Oguric).

⁸ Golden, 1992, 239.

⁹ In contrast to the previously accepted date of 895/896, current scholarship interprets the Hungarian conquest of the Carpathian Basin as the outcome of a longer process that began in the 860s–870s.

¹⁰ See Georgius Monachus (837); Grat-Viellard-Clémencet 1964; *St. Bertin Annales* (862); *Salzburg Annales* (881).

¹¹ *Tourki* in Greek, see Porphyrogenetus (950).

¹² Alan = Aryan = Iron in Ossetian or As = Jász in Hungarian.

¹³ Alemany, 2000.

¹⁴ Rayfield, 2012, 63–64. Converted by Nicholas Mystikos (852–925) patriarch of Constantinople.

¹⁵ Afanas'ev, 1985.

¹⁶ Györffy, 1990; Vásáry, 2005.

However, between 1218 and 1220, Chinggis Khan's Mongol Empire crushed the Kipchak and Khorezm–Turkmen alliance. In 1222, the armies of Jebe and Sübeedei appeared at the Alan Pass¹⁷ and the Kumans rushed to the aid of the Alans in vain. The Mongols defeated the armies of Köten and in 1223 another blow was inflicted on them in the Don (Ten) region.¹⁸ This defeat and the surrender of the Kipchaks led to the alliance of the Kumans and Alans (As) with the Kingdom of Hungary. The Kingdom of Hungary established a Kuman bishopric south of Jászvásár (Iași) in the territory of Cumania (1226) and their prince Bars also converted to Christianity (Ferenç 1981). Béla IV assumed the title of King of Cumania (*Rex Cumaniae*).¹⁹ This caused the wrath of the Mongols, who considered the Kumans their subjects.

The habitat of the Kumans spread between the Carpathians, the Caucasus and the Urals. The Kumans knew about the Hungarian (Magyar) tribes in the east, who lived in Alania and Bashkiria (e.g. *gyarmat, megyer*). North of the territory of Alania, there was a well-known merchant town called Mazhar along the Kuma River.²⁰ That is why Friar Otto left for Alania (1231) and brought news about the Hungarians there.²¹ He was followed by Friar Julianus, who after reaching Circassia (former Zikia) made his way not to Alania (Asi) but to the land of the Burtas, who were probably related to the Alans. From there he traveled to Volga Bulgaria (1235), where he found the Magyars of Bashkiria (*Magna Hungaria*). Many scholars questioned these historical data. But in the Secret History of the Mongols (1240), the peoples along the Volga and Ural rivers²² are also listed,²³ peoples who are indigenous to the region today: Bashkir, Magyar, Bulgar, Kipchak-Kangli, As (Alan), Circassian.

During Batu Khan's campaign (1236–1237), he took possession of the *ulus* (appanage) of his father, Jochi, who had died earlier (1227). During Julian's second journey in 1237, he was forced to turn back at the frontier of Volga Bulgaria, but he brought with him a threatening letter from Batu Khan (r. 1227–1255). The Kumans were unable to resist Batu's campaign, and the

¹⁷ Its modern name is Darial, from Persian *Dari Alan* "Gate of Alan".

¹⁸ Ligeti, 1962, 183–184. By the Kalka River near the Sea of Azov.

¹⁹ See Gyárfás, 1873, 257–258.

²⁰ Bendefy, 1941.

²¹ Györffy, 1986, 28–30.

²² The Mongols used the Mongolic versions of the Turkic names: İzil = Edil and Jayag = Jayık.

²³ Ligeti, 1962, 126.

Hungarian–Kuman personal union collapsed in 1239. A large number of Kumans and Alans, subjects of Köten, fled to Hungary.

The remaining Kumans and As in the east were brought under the rule of Nogai Khan (1262–1300). The official language of the Jochi Ulus became Kuman (also called Tatar), and the Mongol nobility also linguistically “assimilated” over the course of a hundred years. By the 14th century, the names Tatar and Kuman became identical. When a new Christian conversion began among the Kumans during the time of Özbek Khan (1313–1341), a bishopric was established in Sarai (the Khan’s seat on the Edil/Volga, i.e. the Horde) where the *Codex Cumanicus* was written around 1330.²⁴ Bishop Thomas of Samarkand (Chagatai Ulus or *Mawara-al-nahr*) took the Pope’s letter to the Christian inhabitants of Alania (including Magyars) in 1329.²⁵ After Khan Özbek’s conversion to Islam, the connection with the Eastern Magyars of Alania, and Bashkiria was permanently lost.

The Kipchak Turkic *lingua franca* (Kuman or Tatar language) also spread in the commercial centers and peripheries of the Jochi Ulus (Golden Horde): Alania, Dagestan, Bashkiria, Volga Bulgaria, Western Siberia. The Nogai people were formed by the Kumans,²⁶ and the Bulgars became mostly Bösürmen (Muslim Kazan Tatars) and Chuvash.²⁷ The Bashkir and Siberian Tatar people also changed their languages. Kazaks still refer to them as *estek*, i.e. Russian *ostiak*.²⁸ The Eastern Hungarians also assimilated to the local tribes.

A similar process took place in Alania, where one half of the Alans became Kuman-speaking Tawlu, i.e. Karachay-Balkar,²⁹ while the Ossetians (Iron-Digoron) preserved their ancient Sarmatian (Eastern Iranian) language. Probably the Bulgar or Onogur groups living on the coast of Dagestan (Kumuk) mixed³⁰ with the local Dagestan peoples (Lakku, Avar, Darga, Lezgi) and also became completely Tatar-speaking (Kuman-Kipchak).

²⁴ Kuun, 1981.

²⁵ Bendefy, 1941, 59–63.

²⁶ This can be supported by the Nogai oral tradition, for example by the epic of Köten bätir and the Kuman songs (*Kumanlar Jırı*), collected by the author among the Kara Nogais of Dagestan in 2014.

²⁷ Golden, 1992, 396–397.

²⁸ Golden, 1992, 398–399.

²⁹ Golden, 1992, 391.

³⁰ Golden, 1992, 390.

The Bashkir, Bulgar, Onogur, Kabar and As ethnic groups that participated in the ethnogenesis of Hungarians all became Kipchak-speaking, just like the Eastern Hungarian groups that merged into them. In Eastern Europe where the Bulgar and Khazar states, and then the Kuman-Kipchak tribal union previously existed, new nomadic state formations were created with the disintegration of the Jochi Ulus. There were economic reasons for the disintegration of the Jochi Ulus, but two destructive campaigns (1391–1395) by the Barlas Temür³¹ contributed greatly.³² In the battle along the Terk River (North Dagestan) in 1396, Temür crushed the army of Khan Toktamish (1380–1395), and the nearby town of Mazhar also fell victim to the battle.³³ The trading centers (Crimea, Kazan, Khajitarkan, Siberia) were separated from Jochi Ulus.³⁴

The Nogai (1440–1634), Özbek (1446–1506) and Kazak nomadic hordes (1456–1718) appeared in the steppes. The nomadic population of the Nogai Horde consisted of the so-called Nogai-Tatar clans (Kipchak, Kangli, As, Kongrat, Naiman, Mažar)³⁵ although originating mainly from the Kumans. The Nogai then freely nomadized in the grasslands between the Urals and the Caucasus.

After the establishment of the Russian Empire (1547), the Russians occupied the trading centers: Kazan (1552) and Astrakhan (1556) along the Volga,³⁶ Tobolsk (1582) in Siberia.³⁷ The capture of the Fur Trade and the Russian colonization of Siberia (1600–1660)³⁸ began.³⁹ In 1630 the Russians invited the Kalmaks⁴⁰ to the Volga, and a new nomadic state was founded in the region.⁴¹

³¹ Barlas Temür was the Emir of Samarkand (1370–1405) we know him by his Persian nickname Timur-lang “Timur the Lame” or Tamerlan.

³² Golden, 1992, 301.

³³ Bendefy, 1941, 93.

³⁴ Golden, 1992, 318–329.

³⁵ The Mazhar (Mažar) is a very small clan among the Nogais of Kızlar (Kizliar) Raion (Dagestan) and they live together with other major clans (data collected by the Author, Dagestan, 2018).

³⁶ Golden, 1992, 318–322.

³⁷ Forsythe, 1992, 28–38.

³⁸ These were the Yenisei Kirgiz, Buryat-Mongol, Sakha/Yakut and Daur territories.

³⁹ Forsythe, 1992, 28–47.

⁴⁰ These Kalmaks were the Torgaut and Dörbet clans of Oirat-Mongols.

⁴¹ See Golden, 1992, 327. Nogais split in 1557 and the Small Nogai Horde made alliance with the Crimean Khanate. The Great Nogai Horde came under Russian influence. After the Kalmak attack (1634) some Nogais migrated to Circassian Kabarda (around Besh-tau), others

The Nogais were pushed to the periphery, just as earlier the Bulgars, Onogurs and Hungarians due to the migration of the Turkic peoples (Pecheneg–Oguz, Kuman–Kipchak). It is easy to notice this migration pattern of the region.

Some of the Nogais went to the North Caucasus: Koban, Terk and Kuma Rivers (around the town of Mazhar). Another part settled in the territory of the Crimean Khanate (1441–1783) as far as Moldavia and the Lower Danube.⁴² A third part was pushed to the north among the Bashkirs and Siberian Tatars. In other words, they followed the former migration patterns of Bulgars and Hungarians.

References

- Afanas'ev G. E. (1985). *Burtasy i lesostepnoj variant saltovo-maâckoj kul'tury*. Sovetskaâ étnografiâ 3.
- Agócs, G. (2016). Bijnöger Hősének. *Magyar Művészet* IV(2), 128–135.
- Aleman, A. (2000). *Sources on the Alans: a critical compilation*. Handbook of Oriental Studies. Section 8 Uralic & Central Asian Studies 5. Leiden.
- Bendefy, L. (1941). *Kummagvaria. A kaukázusi magyarság története*. Budapest.
- Ferent, I. (1981). *The Kumans and their Bishopric*. Trans. Domokos, P. P. Budapest.
- Forsythe, J. (1992). *History of the Peoples of Siberia: Russia's North Asian Colony 1581–1990*. Cambridge.
- Golden, P. B. (1992). *An Introduction to the History of the Turkic Peoples. Ethnogenesis and State-formation in Medieval and Early Modern Eurasia and the Middle East*. Turcologica 9. Wiesbaden.
- Gyárfás, I. (1873). *A jász-kunok története*, II. kötet. Kecskemét.
- Györffy, Gy. (1986). *Juliánusz barát és a napkelet felfedezése*. Budapest.
- Györffy, Gy. (1990). *A magyarság keleti elemei*. Budapest.

went to the Terk River (today North Dagestan). Other Nogai groups (Jeti-san, Jeti-üşkül, Jem-boi-luk) migrate to the Crimean Khanate.

⁴² The Bužak and Ožak (Dobrudja) two sides of the Danube River.

- Kuun, G. (Ed.) (1981). *Codex Cumanicus. with a Prolegomena to the Codex Cumanicus by Lajos Ligeti*. Oriental Reprints, Ser. B 1. Budapest.
- Ligeti, L. (Trans.) (1962). *A mongolok titkos története*. Budapest.
- Moravcsik, Gy. (Trans.) (2003). *De administrando imperio*. Szeged.
- Vásáry, I. (2005). *Cumans and Tatars*. Cambridge.

Kıpçak Türkçesi (Kumanca) Konuşan Halkların Etnik Tarihi ile Macarların Etnik Tarihi Arasındaki İlişki

Genişletilmiş özet

Macarların erken etnik tarihi, yazılı kaynakların son derece sınırlı olması nedeniyle günümüzde hâlâ tam olarak aydınlatılamamıştır. Macarca üzerindeki Doğu İranî (Sarmat, Alan) ve Eski Bulgar (Onogur) katmanlarının hangi tarihsel ve kültürel süreçler sonucunda oluştuğu kesin olarak bilinmemektedir. Bu çalışmada, Doğu Avrupa’da yaşayan Kıpçak Türkçesi (Kumanca) konuşan toplulukların etnik tarihinin, Macarların erken dönem etnogenezeine ilişkin bazı temel sorunların açıklanmasına katkı sağlayabileceği ileri sürülmektedir. Burada ele alınan konu, göçebe Kıpçak (Kuman) boylarının kendi etnik tarihi değil; 9. yüzyılda Doğu Avrupa’da Macar boylarının oluşumuna katılan Onogur, Bulgar, Hazar ve Alan gibi toplulukların daha sonraki dönemlerde Nogay, Kumuk, Karaçay-Balkar (Tawlu), Başkurt ve Kazan Tatarları gibi Kıpçak Türkçesi konuşan halklar içinde asimile olmalarıdır.

Yazar, Macarların erken tarihinin yalnızca dil tarihi temelinde açıklanamayacağını, halkların etnik tarihinin konuştukları dillerin tarihiyle birebir örtüşmediğini vurgulamaktadır. Bu nedenle günümüzde Doğu Avrupa’da yaşayan Kıpçak Türkçesi konuşan topluluklar arasında yürütülen etnografik, folklorik ve etnomüzikolojik araştırmaların, eski Macarların etnik geçmişini aydınlatmada önemli veriler sağlayabileceğini savunmaktadır.

Çalışmada Macarların erken tarihine ilişkin iki güvenilir tarihsel dayanak noktası esas alınmaktadır. Bunlardan ilki, İmparator VII. Konstantinos’un aktardığı Hazar Devleti ile Macar-Kabar ittifakına ilişkin bilgiler; ikincisi ise 1231–1237 yıllarında keşiş Otto ve Julianus’un Alania ve Başkurdistan’da yaşayan doğulu Macarlar hakkında verdikleri haberlerdir. Bu veriler doğrultusunda Macar boylarının oluşum sahası, Kafkaslar ile Ural Dağları arasındaki bozkır kuşağı (Etelköz) olarak değerlendirilmektedir.

Yazar, Hunlar ve daha sonra Batı Türklerinin İç Asya’dan bölgeye gelişinin ardından Doğu Avrupa bozkırlarında önemli siyasal ve etnik dönüşümlerin yaşandığını belirtmektedir. 6. yüzyılda Türk Kağanlığı’nın Ural’ın doğusundaki kürk tica-

ret yollarını denetim altına almasıyla birlikte Avarlar, Bulgarlar, Sabirler ve Macarlar gibi çeşitli göçebe toplulukların batıya yöneldiği ifade edilmektedir. Ardından Büyük Bulgar Devleti'nin kurulması, Hazar Devleti'nin yükselişi ve Bulgarların İdil ile Tuna havzalarına çekilmeleri, bölgedeki siyasal yapıyı belirleyen temel gelişmeler olarak değerlendirilmektedir.

Makalede *Hazar* ve *Onogur* adlarının etnik değil, yönetici Türk hanedanlıklarını ifade eden siyasî adlar olduğu ileri sürülmektedir. Yazara göre Hazarlar kendilerini Batı Türk Onogur Devleti'nin devamı olarak görmekteydi. Yaklaşık 830 yılında Macarlar ile Kabarların Hazarlara karşı ayaklanarak kendilerine özgü bağımsız bir siyasî yapı oluşturmaları, Macar tarihinin en önemli dönüm noktalarından biri olarak kabul edilmektedir. Aynı dönemde çağdaş kaynakların Macarları Onogur ve Türk siyasî adlarıyla tanımladığı, buna karşılık Constantinos Porphyrogenetos'un Macar boylarının Kabarlardan farklı bir dil konuştuklarını açıkça belirttiği hatırlatılmaktadır.

Çalışmada Alania'nın Bulgar ve Hazar devletleri içindeki rolü ayrıntılı biçimde ele alınmaktadır. Alanların başlangıçta Hazarlarla ittifak hâlinde oldukları, Macarların ayrılmasından sonra ise bağımsızlaşarak Bizans ile yakın ilişkiler kurdukları ve Hristiyanlığı benimsedikleri belirtilmektedir. Ayrıca Volga boyundaki Burtasların da Alan (=As) kökenli olabilecekleri görüşüne değinilmektedir.

Yazar, Hazar hâkimiyetinde kalan Macar topluluklarının, Bulgarlarda görüldüğü gibi farklı yönlere dağıldığını ileri sürmektedir. 9–11. yüzyıllarda Peçenek, Oğuz ve Kuman göçleri sonucunda bu toplulukların Alania ve Başkurdistan gibi çevre bölgelere çekildikleri; Kumanların ise Peçenek ve Oğuzları batıya doğru sürerek Karpatlar'a kadar ulaştıkları ifade edilmektedir. Kuman-Kıpçak hâkimiyetinin kurulmasıyla birlikte bölgede Kıpçak Türkçesinin ortak iletişim dili hâline geldiği, bunun sonucunda Ural dil ailesine mensup Ugor ve Türk dil ailesine mensup Ogur dillerinin (*r*-Türkçesinin) yerini giderek Kuman-Kıpçak Türkçesinin aldığı savunulmaktadır.

1220'li yıllarda Moğol fetihleriyle birlikte Kuman-Alan ittifakının ağır yenilgiler aldığı, bunun sonucunda Kumanların önemli bir bölümünün Macar Krallığı'na sığındığı belirtilmektedir. Macar Krallığı'nın Kuman Piskoposluğu'nu kurduğu, IV. Béla'nın *Rex Cumaniae* unvanını benimsediği ve bu gelişmelerin Moğolların tepkisini çektiği ifade edilmektedir. Buna karşılık doğuda kalan Kumanlar ile Alanların daha sonra Cuci Ulusu'nun egemenliği altına girdikleri ve zamanla Nogay Hanlığı bünyesinde yeniden örgütlendikleri anlatılmaktadır.

Makalede özellikle Moğol döneminden sonra yaşanan dil değişimleri üzerinde durulmaktadır. Cuci Ulusu'nun resmî dili hâline gelen Kuman (Tatar) Türkçesinin zamanla Moğol aristokrasisi tarafından da benimsendiği; Bulgarlar, Başkurtlar, Kumuklar, Karaçay-Balkarlar ve diğer birçok topluluğun Kıpçak Türkçesine geçtiği belirtilmektedir. Yazara göre Macar boylarının oluşumuna katılan Bulgar,

Onogur, Kabar ve Alan (As) unsurları da bu süreçte Kıpçak Türkçesi konuşan topluluklar içinde erimiş, doğulu Macarlar da aynı tarihsel süreç sonunda bu halklara asimile olmuştur.

Altın Orda Devleti'nin dağılması, Timur'un seferleri ve ardından Nogay, Özbek ve Kazak bozkır devletlerinin ortaya çıkışı da bu uzun tarihsel dönüşümün devamı olarak değerlendirilmektedir. Nogayların Ural ile Kafkaslar arasındaki bozkırlarda yeniden teşkilatlanmaları ve daha önce Bulgarlar ile Macarların izlediği göç yollarını takip etmeleri, yazar tarafından bölgedeki göç hareketlerinin sürekliliğini gösteren önemli bir örnek olarak sunulmaktadır.

Sonuç olarak çalışma, eski Macarların etnogenezi de katılan birçok topluluğun zamanla Kıpçak Türkçesi konuşan halklar içinde asimile olduğunu ileri sürmekte; bu nedenle günümüzde Nogay, Kumuk, Karaçay-Balkar, Başkurt ve diğer Kıpçak Türkçesi konuşan topluluklar arasında yürütülecek etnografik, folklorik ve etnomüzikolojik araştırmaların, Macarların erken etnik tarihinin yeniden yapılandırılmasına önemli katkılar sağlayacağını savunmaktadır. Bu yaklaşım doğrultusunda yazar, Doğu Avrupa bozkırlarının tarihini yalnızca dil tarihi veya siyasî tarih çerçevesinde değil, etnik süreklilik ve kültürel miras açısından da değerlendirmeyi önermektedir.